Súd:	Okresný súd Bratislava III
Spisová značka:	19C/84/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1315202177
Dátum vydania rozhodnutia:	11. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Tatiana Zapletajová
ECLI:	ECLI:SK:OSBA3:2016:1315202177.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave, v konaní pred sudkyňou JUDr. Tatianou Buchvaldovou, v spore žalobcu: T.. B. U., B.. XX.XX.XXXX, X.: P. XX, X., zastúpený: JUDr. Roman Kvasnica, advokát, Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, proti žalovanému: Ústav lekárskej kozmetiky, a.s., IČO: 35 751 096, so sídlom: Kozia 17, Bratislava, zastúpený: JUDr. Zoltán Sťahula, advokát, Prídavkova 23/A, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100.000,- eur, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný j e povinný zaplatiť žalobkyni sumu 50.000,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 9.12.2010, postúpenou tunajšiemu súdu dňa 7.2.2011, v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/15/2011, sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému náhrady bolestného vo výške 802,47 eur, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 433,80 eur, náhrady nákladov spojených s liečením vo výške 12.500 eur, náhrady za stratu zárobku vo výške 188,77 eur, t.j. spolu 13.925,04 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 100.000,- eur, t.j. spolu 113.925,04 eur s odôvodnením, že sa u žalovaného dňa 10.12.2008 podrobila estetickému výkonu a pri jeho nesprávnom lekárskom postupe došlo ku komplikácii a následne k poškodeniu zdravia žalobkyne, ktoré si vyžiadalo dlhodobú bolestivú liečbu spojenú s nákladmi a zároveň tým došlo aj k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne.

2. Podaním doručeným súdu dňa 13.1.2012 žalobkyňa rozšírila žalobu o príslušenstvo a žiadala priznať úroky z omeškania vo výške 9,25 % zo sumy 13.925,04 eur od 24.11.2011 do zaplatenia.

3. Podaním doručeným súdu dňa 14.6.2012 si žalobkyňa uplatnila bolestné vo výške 1.337 eur, za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 15.038,04 eur a náhradu priamej škody a účelne vynaložených nákladov spojených s liečbou vo výške 7.009,95 eur a 550,- Kč.

4. Podaním doručeným súdu dňa 12.9.2013 zotrvala na svojom nároku na zaplatenie 113.925,04 eur, pričom jednotlivé nároky precízovala ako nárok na bolestné vo výške 1.337,- eur, sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 15.038,04 eur, titulom náhrady priamej škody žiadala doplatiť z pôvodnej výšky 7.009,95 eur a 550,- Kč sumu 6.838,43 eur a 550,- Kč a za náhradu nemajetkovej ujmy sumu 90.539,69 eur s odôvodnením, že žalovaný čiastočne plnil vo výške 171,52 eur.

5. Podaním doručeným súdu dňa 23.1.2014 žalobkyňa rozšírila žalobu v časti nároku za stratu na zárobku na sumu 1.954,- eur, z pôvodne vyčísleného nároku v sume 188,77 eur.

6. Na pojednávaní dňa 3.2.2015, v súvislosti s podaním žalobkyne doručeným súdu dňa 13.1.2012, súd pripustil zmenu návrhu postupom v zmysle § 95 O.s.p. a návrh žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 100.000,- eur vylúčil na samostatné konanie postupom v zmysle § 112 ods. 2 O.s.p.

7. Na pojednávaní dňa 28.4.2015, v súvislosti s podaním žalobkyne doručeným súdu dňa 14.6.2012 a 23.1.2014, súd pripustil zmenu návrhu postupom v zmysle § 95 O.s.p. a návrh žalobkyne na spojenie vecí pôvodne vylúčených na samostatné konanie zamietol.

8. Podaním doručeným súdu dňa 20.7.2015 vzala žalobkyňa žalobu čiastočne späť a žiadala konanie v časti náhrady priamej škody a účelne vynaložených nákladov spojených s liečbou vo výške 1.400,45 eur a 550,- Kč zastaviť.

9. Uznesením zo dňa 7.9.2015 súd v navrhovanej časti konanie za splnenia podmienok v zmysle § 96 O.s.p. zastavil.

10. Uznesením zo dňa 8.9.2015 súd konanie postupom podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 10C/15/2001 prerušil.

11. Na pojednávaní dňa 13.10.2015 žalovaný nárok žalobkyne pred súdom čo do základu a čiastočne aj do výšky 5.000,- eur uznal ako dôvodný a to okrem už vyplatených súm vo výške 1.929,35 eur, čím podľa názoru žalovaného boli uspokojené všetky nároky žalobkyne z tohto konania, t.j. po vylúčení nároku žalobkyne na nemajetkovú ujmu 100.000,- eur na samostatné konanie.

12. Žalobkyňa s uznávacím prejavom žalovaného súhlasila s odôvodnením, že ak došlo k uznaniu jej nároku vo výške 5.000,- eur, okrem toho čo odporca a vedľajší účastník plnili vo výške 1.929,35 eur, týmto sú jej nároky na náhradu škody na zdraví uspokojené, z dôvodu ktorého zobrala žalobkyňa žalobu vo výške 18.938,90 eur s príslušenstvom, t.j. v celej zostávajúcej časti uplatneného späť a konanie žiadala zastaviť.

13. Žalovaný a vedľajší účastník konania so zastavením konania v časti zaplatenia náhrady škody vo výške 18.938,90 eur súhlasili a zároveň sa strany sporu dohodli, že si nebudú uplatňovať náhradu trov konania, na základe skutočností ktorých súd rozhodol rozsudkom zo dňa 13.10.2015 pre čiastočné uznanie, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5.000,- eur, v časti zaplatenia náhrady škody na zdraví vo výške 18.938,80 eur konanie zastavil.

14. Uznesením zo dňa 7.12.2015 súd rozhodol postupom podľa § 111 ods. 2 O.s.p. o pokračovaní v konaní, ktoré bolo prerušené uznesením zo dňa 7.9.2015.

15. Vo vyjadrení vo veci o ochranu osobnosti doručenom súdu dňa 12.2.2016 žalobkyňa uviedla, že z vyjadrenia žalovaného zo dňa 16.1.2013 vyplýva, že žalovaný nespochybňuje svoju zodpovednosť za vzniknutú škodu a ani porušenie právnej povinnosti podľa ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. a nepopiera ani neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti - práva na ochranu zdravia žalobkyne, pričom nesúhlasí len s výškou požadovanej nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ďalej uviedla, že náhradou nemajetkovej ujmy si neuplatňuje duplicitný nárok za náhradu škody na zdraví a sťaženie spoločenského uplatnenia, nakoľko sa jedná o dva odlišné právne nároky, pričom svoje tvrdenia podoprela rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR z 28.6.2007, sp. zn. 30 Cdo 154/2007, ako aj rozhodnutím Najvyššieho Slovenskej republiky - sp. zn. 7 Cdo 65/2013 (ASPI JUD1341453SK). Podľa názoru žalobkyne sú naplnené predpoklady na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, tak ako to uviedla aj v podaní zo dňa 10.9.2013 tým, že žalovaný neoprávnene zasiahol do práva žalobkyne na ochranu osobnosti, konkrétne do práva na ochranu zdravia, ľudskej dôstojnosti, telesnej integrity, profesijného, spoločenského, ako aj súkromného života, včítane duševného pokoja. Z Oznámenia o výsledku šetrenia z 28.1.2010, vydaného Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a z Rozhodnutia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 16.4.2010 mala žalobkyňa za preukázané, že žalovaný neposkytol správne zdravotnú starostlivosť, čím poškodil zdravie a výzor žalobkyne. Príčinnú súvislosť medzi neoprávneným zásahom žalovaného a imateriálnou ujmou vidí žalobkyňa v tom, že ak by nedošlo k nesprávnemu poskytnutiu zdravotnej starostlivosti žalovaným, nepoškodil by žalovaný zdravie žalobkyne a teda by nedošlo ani k zásahu do práva žalobkyne na ochranu osobnosti, pričom sa zavinenie

nevyžaduje. Žalobkyňa sa zároveň odvolala na to, že žalovaný ju nepoučil o možných rizikách, čo má za preukázané zo zistenia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou; ale práve naopak, žalobkyňa bola ubezpečovaná žalovaným o bezproblémovosti, rutinnosti zákroku a skorom výbornom výsledku. Dôvodnosť vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobkyňa odôvodnila tak, že inak ako peniazmi nie je možné spôsobenú nemajetkovú ujmu nahradiť; žalobkyňa pred zákrokom nemala tie problémy, ktoré jej vznikli a pretrvávajú po zdravotnom zákroku žalovaného; žalobkyňa utrpela pocity frustrácie, šoku, stresu a smútky z nevydareného zákroku a jeho následkov, ktoré sa prejavovali priamo na tvári žalobkyne a pre ktoré musela podstúpiť dlhodobú liečbu, ďalšie reparatívne zákroky a napriek tomu zostal výsledok nezákonného zákroku stále viditeľným na tvári v mieste, ktoré sa nedá ukryť pred zrakmi iných ľudí; zásah do zdravia žalobkyne jej spôsobil a je objektívne spôsobilý spôsobiť značnú ujmu fyzickú a psychickú, a tiež emocionálnu traumu; vzhľadom na rozsah poškodenia zovňajšku žalobkyne, pričom nie je možná fyzická náprava tohto poškodenia zdravia a zovňajšku žalobkyne; ujma spôsobená poškodením telesnej integrity žalobkyne má priamy dopad na zdravie žalobkyne, jej dôstojnosť, súkromie a jej profesijný život, v ktorom je vyžadovaný bezchybný zovňajšok; trauma žalobkyne je objektívna a na celý život žalobkyne; v dôsledku vykonaného zásahu trpí žalobkyňa aj v súkromnej sfére fyzickej osoby; zásah do dôstojnosti žalobkyne je spôsobený vyvolaným pocitom hanby z vlastného zovňajšku, o ktorom žalobkyňa už vie, že sa nikdy nezlepší; zásah do zdravia žalobkyne je zrejmý - je ním samotné neoprávnené zjavné poškodenie zdravia zovňajšku tváre ženy, následné komplikácie zdravia, odumretej veľkej časti kože na čele v tvári žalobkyne, vytvorenej veľkej jazvy, potreba následného odstraňovania jazvy za účelom jej zmenšenia a napokon súčasný nedobrý stav s jazvou; žalobkyňa trpí a trpela pocitmi zohyzdenia, menejcennosti z poškodenia jej výzoru ako ženy a človeka, ktorého celý profesionálny život sa zakladá na osobnej komunikácii s ľuďmi.

16. Na pojednávaní dňa 16.2.2016 predstúpil právny zástupca žalobkyne a uviedol, že žalobkyňa v celom rozsahu trvá na podanej žalobe o ochranu osobnosti z dôvodov uvedených vo vyjadrení žalobkyne zo dňa 12.2.2016 a ďalej uviedol, že bezprostredné dôsledky zásahu do zdravia žalobkyne sú viditeľné na v spise doložených 38-ich fotografiách čela žalobkyne, zákrok ktorý vyústil aj do zásahu do ľudskej dôstojnosti, telesnej integrity a mal značné negatívne následky aj do profesijného, spoločenského a súkromného života žalobkyne, včítane zásahu do duševného pokoja. Výšku požadovanej nemajetkovej ujmy žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu odôvodnila tým, že slovenské súdy v prípadoch ochrany osobnosti priznávajú aj sumy vyššie ako vo výške žalobkyňou požadovanej sumy 100.000,- eur a to aj v prípadoch ktoré sú menej závažné, napr. zverejnenie karikatúry, pričom sa pridržiava všetkých svojich písomných vyjadrení založených v spise. Následne žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupca uviedol, že nespochybňuje svoju zodpovednosť za spôsobenú škodu, porušenie právnej povinnosti, ani nepopiera neoprávnený zásah do práva na ochranu žalobkyne. V reakcii na podanie žalobkyne zo dňa 12.2.2016 uviedol, že si je vedomý objektívnej zodpovednosti za nevydarený zákrok, avšak nikdy netvrdil, že došlo k porušeniu práva na ochranu osobnosti nesprávnym postupom. Z fotodokumentácie je síce zrejmá ujma ktorú žalobkyňa utrpela, avšak v konaní nebolo preukázané, že táto ujma bola spôsobená nevydareným zákrokom. Žalovaný si je vedomý aj toho, že nezabezpečil písomnú formu informovaného súhlasu, avšak nie je pravdivé tvrdenie žalobkyne, že nebola ústne informovaná o možných rizikách súvisiacich s vykonaným zákrokom. Rovnako zo zasadnutia komisie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (čl. 44) je zrejmé, že ani medzi odborníkmi nedošlo k jednoznačnému záveru, že zo strany žalovaného došlo k nesprávnemu vykonaniu zákroku, o čom svedčí aj pokuta uložená žalovanému vo výške 150,- eur, t.j. na najnižšej možnej hranici. Ďalej žalovaný uviedol, čím sa pridržiaval vyjadrenia zo dňa 16.1.2013, rozhodnutím o nároku na náhradu škody na zdraví, rozsudkom zo dňa 13.10.2015, č.k. 10C/15/2011-464, boli uhradené všetky nároky žalobkyne, odvolávajúc sa na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, I. US 426/2014. Žalovaný tiež v súvislosti s pracovným životom žalobkyne vyjadril domnienku, že jej pracovný život nebol obmedzený do takej miery, aby žalobkyňu oprávňoval na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko z verejne dostupných zdrojov je žalovanému známe, že sa žalobkyňa zúčastňovala po vykonanom zákroku rôznych spoločenských podujatí, napr. vyhlásenie ankety „Športovec roka“, vysielanom v priamom prenose v roku 2009 doposiaľ. Následne v reakcii na vyjadrenie žalovaného predstúpil právny zástupca žalobkyne a uviedol, že nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti zo strany žalovaného je preukázané písomne podanými výsledkami šetrenia úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 20.1.2010, ktorý na strane 1 uviedol, že boli zistené viaceré pochybenia, keď zápis do zdravotnej dokumentácie neobsahoval písomnú formu informovaného súhlasu a ani poučenie o možných vedľajších účinkoch a komplikáciách v rozsahu prílohy č. 4 zákona č. 662/2007 Z.z.; aplikáciu preparátu CRM DEX je možné hodnotiť ako nesprávnu vzhľadom

na následnú ischemickú nekrózu kože v oblasti glabely, ktorú zásobuje nadkladová tepna; zanedbaná bola aj včasná efektívna auzálna vazobilatačná a antitrombotická liečba, ktorá mala byť poskytnutá následne, a to v dôsledku , že odporca podcenil závažnosť vzniknutých lokálnych komplikácií. Žalobkyňa ďalej v reakcii na prednes právneho zástupcu žalovaného uviedla, že o možných rizikách estetického zákroku poučená nebola. V období rokov 2009 až 2010 sa liečila z následkov nekrózy a v roku 2009 sa preto nezúčastnila ani vyhlásenia „Športovca roka 2009“, ani iných spoločenských akcií. Celý rok 2009 a 2010 navštevovala namiesto svojej práce psychológa a liečila sa po nevydarenom zákroku, ktorý ovplyvnil jej spoločenský, pracovný a aj súkromný - intímny život. Celý čas trávila doma, nevychádzala von. V čase vykonávania zákroku pracovala ako šéfredaktorka týždenníka Žurnál, pričom nevydarený zákrok ju v práci obmedzoval natoľko, že týždenník koncom roku 2009 zanikol a oslabenie svojej pozície vidí aj v súčasnej práci na pozícii šéfredaktorky týždenníka Pravda.

17. Na pojednávaní dňa 12.4.2016 súd vykonal dôkaz výsluchom svedkyne N.. H. G., ktorá na otázku právneho zástupcu žalobkyne uviedla, že estetický zákrok u žalobkyne sa nevydaril, že zákrok vykonal T.. G. X., v tom čase zamestnanec žalovaného. Žalovaný ponúkol žalobkyni riešenie vzniknutého problému, žalobkyňa bola hospitalizovaná v Ružinovskej nemocnici, zo strany žalovaného bola žalobkyni poskytnutá starostlivosť spojená s liečením vzniknutého defektu po zákroku, prípadne korekcia jazvy, čo žalobkyňa odmietla. Na otázku či svedkyňa ponúkla žalobkyni kozmetické prípravky a riešenie vzniknutého problému tým, že si má nechať narásť ofinu, svedkyňa odpovedala, že je to možné, nepamätá si to presne, ale predpokladá, že je to pravda.

18. Na pojednávaní dňa 12.4.2016 súd vykonal dôkaz aj výsluchom svedkyne Y. P., ktorá uviedla, že bola od začiatku svedkom celého priebehu po vykonanom zákroku. Od druhého dňa po zákroku sa o žalobkyňu starala, nakoľko mala vysoké horúčky, mala opuch, bola na tom psychicky zle, nemohla šoférovať. Svedkyňa ďalej uviedla, že žalobkyňa (za účelom zlepšenia jej zdravotného stavu) navštevuje viacerých lekárov a že jej život sa v dôsledku nevydareného zákroku zmenil k horšiemu.

19. Na pojednávaní dňa 12.4.2016 súd vykonal dôkaz aj výsluchom svedkyne L. L., ktorá uviedla, že je dlhoročnou kolegyňou žalobkyne a že jej zdravotné problémy sa odzrkadlili aj v pracovnom živote - na kvalite časopisu Žurnál. Žalobkyňa sa nevedela sústrediť na prácu v čase, keď ju časopis potreboval ako šéfredaktorku. Odmietala aj účasť na spoločenských podujatiach.

20. Na pojednávaní dňa 12.4.2016 súd vykonal dôkaz aj výsluchom svedka X. U. - brata žalobkyne, ktorý uviedol, že u sestry ako povolaním personálny poradca vníma stavy úzkosti, niekedy strach z toho, ako vyzerá a čo si o nej budú ľudia myslieť. Vyhýba sa spoločnosti, nemá rada stretnutia s cudzími ľuďmi. Povahovo sa zmenila z otvorenej a usmievavej ženy na hĺbavú, premýšľajúcu až úzkostnú zo svojho zdravotného stavu; neustále vyhľadáva lekársku pomoc.
Na pojednávaní dňa 12.4.2016 súd vykonal dôkaz aj výsluchom svedka T.. G. X., ktorý uviedol. že žalobkyni aplikoval prípravok CRM DEX, ktorý si žalobkyňa zakúpila sama a ktorý sa jej má aplikovať len do čela. Na recepcii si žalobkyňa dala aplikovať anesteziologickú masť, ktorá sa musí aplikovať pred zákrokom a svedok zákrok vykonal. Svedok tiež potvrdil, že žalobkyni ako pacientke nedal podpísať informovaný súhlas a ďalej uviedol, že pacientka mala komplikácie už na druhý deň a že sa jej neskôr ujal primár T.. J. R., ktorý ju hospitalizoval v Ružinovskej nemocnici; ďalej uviedol, že zákrok vykonal technicky správne, napriek vzniknutým komplikáciám.

21. Na pojednávaní dňa 12.4.2016 súd vykonal dôkaz aj výsluchom svedkyne Q. K., ktorá žalobkyňu poznala ako kolegyňu, a začala s ňou opätovne pracovať od 1.7.2010. Na tvári žalobkyne si všimla zmenu a myslela si, že mala dopravnú nehodu. Zbadala zmeny nielen estetické, ale aj povahové, keď bola v minulosti zvyknutá na „pohodovejšie“ rokovania so žalobkyňou ako kolegyňou. Žalobkyňa má obavy zo spoločenských vystúpení, keď sa neustále „rieši“ či to bude vidno.

22. Na pojednávaní dňa 12.4.2016 súd vykonal dôkaz aj výsluchom svedka T.. J. R., primára žalovaného od roku 2004, ktorý uviedol, že nikdy žalobkyňu ako pacientku od T.. G. X. neprevzal. U žalobkyne v čase po zákroku konštatoval potenciálne alergickú reakciu a ani nemocnica nemala po takmer 10-tich dňoch diagnózu žalobkyne stanovenú. Svedok pripustil, že aplikácia preparátu bola „taká - onaká“, ale následná liečba bola v poriadku.

23. Na pojednávaní dňa 31.5.2016 súd vykonal dôkaz výsluchom svedkyne P. Z., kolegyne žalobkyne od roku 2008, ktorá uviedla, že v čase po zákroku nemohla žalobkyňa reprezentovať týždenník ktorého bola šéfredaktorkou, nakoľko mala previazanú hlavu po nevydarenom zákroku. Tiež musela žalobkyňu zastupovať na odovzdávaní „Krištáľového krídla“ a na niekoľkých pracovných stretnutiach. Podľa názoru svedkyne, nebyť nevydareného zákroku, nebol by zanikol ani týždenník Žurnál.

24. Na pojednávaní dňa 31.5.2016 súd vykonal dôkaz aj výsluchom svedka T.. L. S., plastického chirurga, ktorý žalobkyňu spoznal v čase, keď bolo prijatá do nemocnice Ružinov. Svedok vyjadril názor, že nekróza mohla vzniknúť prudkým tlakom pri aplikácii látky do čela, alebo následným opuchom, alebo sa trafí cieva, ktorá zásobuje danú oblasť na čele. Žalobkyni hrozí strata kože, pokožky v oblasti medzi obočím, koreňom nosa a stredom čela. Ďalej uviedol, že uvedený stav žalobkyňa zle znášala po psychickej stránke. Svedok ako plastický chirurg, by z dnešného pohľadu na čele žalobkyne už nevedel nič vylepšiť a ak by sa aj o nejaký zákrok pokúsil, nevie odhadnúť jeho následky. Ako na muža pôsobila na svedka jazva krytá jemnou kožou, ktorá nebola adekvátna okolitej koži neesteticky. Na otázku, či ide o doživotné postihnutie tváre ženy svedok odpovedal, že sa podľa jeho názoru jedná o stav trvalý, ostatné je len vecou experimentu alebo špekulácie.

25. Dňa 30.6.2016 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného k vykonanému dokazovaniu v ktorom uviedol, že na pojednávaní dňa 13.10.2015, v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/15/2011 uznal nárok žalobkyne čo do základu a čiastočne do výšky 5.000,- eur, na čo bol vydaný rozsudok pre čiastočné uznanie a žalovaný uhradil žalobkyni sumu 5.000,- eur titulom náhrady škody na zdraví, čím boli medzi stranami sporu vyporiadané všetky nároky uplatňované v konaní vedenom pod sp. z. 10C/15/2011, t.j. bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, náhrada účelne vynaložených nákladov spojených s liečbou a náhrada za stratu zárobku počas práceneschopnosti. Vo vzťahu k nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol, že náhrada nemajetkovej ujmy je snahou žalobkyne o suplovanie náhrady škody na zdraví, opakovane sa odvolávajúc na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 426/2014 zo dňa 13.8.2014 a v zmysle tohto uznesenia nie je možné dvojité hodnotenie tej istej ujmy. Ďalej žalovaný uviedol, že ak by sa aj pripustila možnosť , že tá istá ujma môže zakladať nárok na náhradu škody na zdraví, ako aj na náhradu nemajetkovej ujmy, musel by byť zásah do osobnostnej sféry žalobkyne takého rozsahu, aby vyžadoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom žalobkyňa v konaní takéto skutočnosti nepreukázala. V súvislosti s reoperáciami žalovaný uviedol, že ani takéto operácie nie sú dôvodom na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 3 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia). Žalovaný ďalej uviedol, že výsluchy svedkov z pracovného prostredia žalobkyne (p. L., p. K. a p. Z.) ktorí poukazovali na neúspech a eventuálny krach týždenníka Žurnál nemožno zúžiť len na okolnosti súvisiace so zákrokom absolvovaným u žalovaného; ani skutočnosť že žalovaná chodila do práce z obväzmi nezakladá nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 2 zákona č. 437/2004 Z.z.). Žalovaný mal tiež za to, že zákrok nezasiahol do pracovného života žalobkyne, nakoľko nemožno pozorovať žiadnu zmenu k horšiemu. Žalobkyňa je členkou predstavenstva PEREX, a.s., a šéfredaktorkou mienkotvorného denníka; s výnimkou roka 2009 sa zúčastňuje verejných podujatí, vystúpení v televízii a ak sa aj vyskytlo určité obmedzenie v súvislosti s vykonaným zákrokom, bolo kryté už spomenutým inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia. Negatívny vplyv zákroku na iné súčasti súkromnej sféry (osobné či rodinné vzťahy) žalobkyňa nepreukázala, pričom žalobkyňa uvádza, že po zákroku navštevovala psychologičku Dr. T., avšak súvis týchto návštev so zákrokom sa v konaní nepreukázal. Právny zástupca žalobkyne opakovane používal výraz zohyzdenie, pričom zo znaleckého posudku T.. L. č. 90/10 zo dňa 10.10.2010 vyplynulo, že „v danom prípade sa nejedná o zohyzdenie, pretože sa nezmenili výrazové črty tváre, jazva nepôsobí odpudzujúco, nevzbudzuje ani odpor ani ľútosť náhodne okoloidúcich“. Žalovaný mal za to, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a nároky na náhradu škody na zdraví sú samostatné právne prostriedky ochrany a preto nie je možné ich uplatniť na základe totožných tvrdení, čím odkazoval na rozsudok Vrchního soudu v Olomouci zo dňa 5.5.2010, sp. zn. 1Co 2/2010. Žalovaný mal za to, že žalobkyňa v konaní nepreukázala žiadne skutočnosti, ktoré by prevyšovali jej nárok na náhradu škody na zdraví, resp. nárok na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré jej už bolo zo strany žalovaného uhradené. Žalovaný nespochybnil vzniknutú ujmu, ale konštatoval, že z priebehu konania nevyplynula ďalšia ujma, ktorá by nebola krytá inštitútmi bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia.

26. Na pojednávaní dňa 31.5.216 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobkyne k vykonaným dôkazom v ktorom uviedla, že sa podrobila lekárskemu zákroku za poplatok 616,74 eur, ktorého výsledkom malo byť

vylepšenie vzhľadu žalobkyne, pričom žalovaný pochybil a žalovanej zohyzdením výzoru tváre zasiahol v značnej miere do dôstojnosti. Závažnosť vzniknutej ujmy je preukázaná doterajším výzorom žalobkyne, fotografiami tváre žalobkyne a výsluchmi svedkov. Následkom nevydareného zákroku je nenapraviteľný, dôsledky pretrvávajú a budú pretrvávať po celý život žalobkyne. Dôvodnosť vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobkyňa podrobne popísala v podaní doručenom súdu dňa 12.2.2016.

27. Podaním doručeným súdu dňa 17.8.2016, v reakcii na podanie žalovaného zo dňa 27.6.2016 žalobkyňa sumarizovala tvrdenia z predchádzajúcich vyjadrení, pričom zdôraznila, že skutkový základ z ktorého vznikli žalobkyni nároky na ochranu osobnosti je osobitý a líši sa dôsledne od nároku na náhradu škody na zdraví, aj sťaženia spoločenského uplatnenia, predovšetkým v obsahu zasiahnutej osobnostnej sféry žalobkyne, aj keď príčina má zhodný základ, spočívajúci v nesprávnom lekárskom zákroku. Žalovaný neoprávnene zasiahol do osobnostných sfér žalobkyne, ktoré nie sú pokryté odškodnením sťaženia spoločenského uplatnenia. Žalobkyňa v priebehu roka 2009 musela absolvovať 37 odborných konzultácií u psychologičky (celkovo 51 návštev u psychologičky od 8.1.2009 do 11.4.2012), neustále trpí zohyzdením, bola nútená sa spoločensky izolovať, pociťuje traumu z verejného vystupovania tak, ako to popísala napr. svedkyňa Y. U.. V súkromnom živote sa musí vyhýbať slnku, ktoré milovala a ďalej sa žalobkyňa pridržiavala tvrdení, ktoré sú zrejmé z predchádzajúcich vyjadrení žalobkyne, opierajúc sa predovšetkým o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 65/2013 (ASPI JUD1341453SK), ktorý nepovažuje za prekážku „non bis in idem“, pokiaľ sú uplatňované z jednej udalosti bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia v rámci náhrady škody na zdraví a zároveň tiež nemajetkovej ujmy v peniazoch v rámci ochrany osobnosti fyzickej osoby v zmysle § 12 a nasl. Občianskeho zákonníka.

28. Podaním doručeným súdu dňa 16.9.2016 sa žalovaný opakovane vyjadril k vykonanému dokazovaniu - doplnenie, v ktorom zopakoval tvrdenia z predchádzajúcich vyjadrení, pričom zdôraznil, že nedoznal nesprávnosť vykonaného zákroku, len za vykonaný zákrok pri ktorom žalobkyňa utrpela ujmu nesie objektívnu zodpovednosť (§ 420a OZ). V súvislosti s používaným pojmom zohyzdenie opakovane zdôraznil, že v danom prípade sa nejedná o zohyzdenie, čo potvrdzuje znalecký posudok T.. T. L. č. 90/10 zo dňa 10.10.2010 a nakoniec zdôraznil, že žalobkyňa v konaní nepreukázala žiadne skutočnosti, ktoré by ju oprávňovali na náhradu nemajetkovej ujmy a z priebehu konania nevyplynula žiadna ďalšia ujma, ktorá by nebola krytá inštitútmi bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, pričom nároky z nej plynúce boli žalobkyni uhradené v konaní o náhradu škody na zdraví. Z uvedených dôvodov, ako aj na základe skutočností popísaných v predchádzajúcich vyjadrenia žalovaného, žalovaný žiadal, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu a žalobkyňu zaviazal na náhradu trov konania.

29. Na pojednávaní dňa 11.10.2016 predstúpil právny zástupca žalobkyne, ktorý uviedol, že v celom rozsahu trvá na podanej žalobe a do spisu doložil záverečné vyjadrenie žalobkyne, v ktorom zopakoval tvrdenia podporujúce jej nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 100.000,- eur. Predstúpil aj právny zástupca žalovaného a uviedol, že sa v celom rozsahu pridržiava svojich doterajších vyjadrení a prednesov, ktoré boli komplexne zhrnuté vo vyjadrení zo dňa 27.6.2016 a 12.9.2016.

30. Súd vo veci vykonal dokazovanie, a to výsluchom strán sporu, výsluchom svedkov, oboznámil sa so znaleckým posudkom zo dňa 10.10.2010, vypracovaným znalcom T.. T. L., s obsahom zápisnice o pojednávaní na čl. 3 súdneho spisu, žalobou doručenou súdu dňa 9.12.2010, vyjadreniami strán sporu na čl. 31 a 52, písomnými vyjadreniami na čl. 99, 141, 157, 178, 194, listinným dôkazom na čl. 120, so súdnym spisom sp. zn. 10C/15/2010 a s ostaným spisovým materiálom.

31. Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.
Podľa § 13 ods. 1 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.
Podľa § 13 ods. 2 OZ, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.
Podľa § 13 ods. 3 OZ, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 16 OZ, kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.

32. Súd má v konaní za preukázané, že žalobkyňa dňa 10.12.2008 absolvovala estetický výkon v zdravotníckom zariadení na Tematínskej ulici č. 3 v Bratislave, ktoré prevádzkuje žalovaný. Pri zákroku bol aplikovaný preparát CRM-DEX obsahujúci kyselinu hyalurónovú a dextranomer v množstve 2ml do kožných rýh - vrások na čele žalobkyne, pričom v konaní vyšlo najavo a žalovaný to nepopiera, že žalobkyňa nepodpísala informovaný súhlas o význame tohto výkonu, možných vedľajších účinkoch a komplikáciách, prípadne následkoch tohto výkonu. Následne prišlo ku komplikáciám, ktoré si vyžiadali hospitalizáciu a ďalšiu liečbu. V znaleckom posudku zo dňa 10.10.2010 znalec T.. T. L. (ďalej len „znalecký posudok“) uviedol, že komlikácie ktoré po zákroku vznikli, výrazne predĺžili obdobie trvania bolesti, obmedzili poškodenú v kontakte so spoločenským prostredím, vynútili si hospitalizáciu v nemocničnom zariadení, dlhú dobu / 5 mesiacov/ trvajúce preväzy a ošetrenie rany - defektu na tvári - čele. Ďalej znalec uviedol, že hoci sa v danom prípade nejedná o zohyzdenie, pretože sa nezmenili výrazové črty tváre, zostal u žalobkyne trvalý kozmetický následok vo forme jazvy na čele v strede, tiahnucej sa od koreňa nosa až po líniu vlasov v dĺžke asi 8 cm, šírke 1,5 cm, v dolnom póle asi 2 cm. Rovnako plastický chirurg T.. L. S., ako svedok na pojednávaní dňa 31.5.2016 vypovedal, že na neho jazva pôsobila neesteticky a že sa jedná o doživotné postihnutie tváre. Svedkovia (p. L., p. K. a p. Z.) z okruhu kolegov žalobkyne potvrdili, že jazva na čele žalobkyne bola viditeľná, žalobkyňa bola v zlom psychickom stave, nezúčastňovala sa spoločenským podujatí a jej zlý zdravotný stav zrejme prispel aj k zániku týždenníka, ktorého bola v tom čase (2009) šéfredaktorkou. Brat žalobkyne p. X. U. uviedol, že žalobkyňa má stavy úzkosti a z toho ako vyzerá a čo si o nej budú ľudia myslieť, vyhýba sa spoločnosti, nemá rada stretnutia s cudzími ľuďmi. Povahovo sa zmenila z otvorenej a usmievavej ženy na hĺbavú, premýšľajúcu až úzkostnú zo svojho zdravotného stavu; neustále vyhľadáva lekársku pomoc. L.. Y. T., poradenský psychológ a psychoterapeut pre dospelých a deti podala vo veci odborné vyjadrenie zo dňa 7.10.2016, v ktorom uviedla, že žalobkyňa je u nej v psychoterapeutickej starostlivosti od 8. 1.2009 a to v súvislosti s nevydareným estetickým výkonom zo dňa 10.12.2008, ktorý evokoval masívnu depresívnu symptomatológiu ako reakciu na tento závažný stres. Psychologička ďalej uviedla, že v popredí psychického obrazu žalobkyne boli beznádej, inhibícia schopností vyjadrovať emócie, pocity poníženia, hypoaktivity, nechutenstvo a najmä sociálna plachosť, komplex menejcennosti, strata energie a duševného pokoja. V tejto fáze psychoterapeutického procesu bola dokonca potrebná konzultácia so psychiatrom, ktorý indikoval medikamentóznu liečbu. Stav žalobkyne sa rozvinul v pochybnosti o sebe, v stratu duševnej rovnováhy, bojovala so značne zníženým sebavedomím, trpela pocitom zníženej ľudskej dôstojnosti, vyhýbala sa verejným podujatiam, čo bol značný problém s ohľadom na profesiu novinára. Žalobkyňa bojovala s pocitom ohrozenia sociálneho statusu, s pesimistickým sociálnym výhľadom, s tendenciou sa sociálne izolovať. Psychologička ako svedkyňa tiež vyjadrila názor, že zákrok ktorý bol u žalobkyne vykonaný, nesporne spôsobil pocit závažného estetického, psychického a spoločenského handicapu, ktorý zasiahol tak osobný, ako aj profesionálny život.

33. Na základe vyššie uvedeného nie je sporná ujma, ktorá bola žalobkyni spôsobená žalovaným estetickým výkonom v zdravotníckom zariadení žalovaného. Žalovaný bol pripravený niesť objektívnu zodpovednosť za spôsobenú ujmu, uznal nárok žalobkyne na náhradu škody na zdraví zahŕňajúci bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia ako dôvodný a súd rozhodol o náhrade škody na zdraví rozsudkom pre čiastočné uznanie. Sporným však zostal nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorý bol uplatnený popri nároku na náhradu škody na zdraví, vychádzajúci z toho istého skutkového základu a v prípade jeho nárokovateľnosti, intenzita zásahu do osobnostných práv žalobkyne, na základe intenzity zásahu ktorého súd voľnou úvahou posúdi výšku nemajetkovej ujmy.

34. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že občiansky zákonník v § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu proti zásahom do jej osobnosti, najmä jej života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, mena a prejavov osobnej povahy. K vzniku občianskoprávnych sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 OZ musí byť ako predpoklad zodpovednosti splnená podmienka existencie zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení alebo v ohrození osobnosti fyzickej osoby, v jej fyzickej a morálnej integrite. Pojem zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby zákonník nedefinuje ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté osobnostné práva fyzickej osoby. Je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie (zdržanie sa konania alebo jeho opomenutie), ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmito znakmi

sú predovšetkým neoprávnenosť a nedovolenosť zásahu, objektívna spôsobilosť zásahu negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby a príčinná súvislosť medzi zásahom a porušením osobnostných práv. Nedostatok ktoréhokoľvek z uvedených predpokladov vylučuje možnosť uloženia sankcií podľa ustanovení § 13 OZ. V zmysle ustanovenia § 11 a nasl. OZ, sa pod neoprávneným zásahom rozumie zásah do osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, s príslušnými právnymi predpismi, teda je nezákonný (Porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.3.2012, sp. zn. 7 Cdo 27/2011).

35. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 13 ods. 2 a 3 OZ a nároky na náhradu škody za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 444 OZ sú samostatné právne prostriedky ochrany fyzickej osoby. OZ v ust. § 420 ods. 1, 2 a § 444 upravuje podmienky pre priznanie a odškodnenie bolesti a sťaženie spoločenského uplatnenia a v ust. § 13 a nasl. OZ sú vymedzené zákonné podmienky na priznanie práva na náhradu nemajetkovej ujmy, či už vo forme morálneho alebo finančného zadosťučinenia. Pri náhrade nemajetkovej ujmy musí byť preukázané, že sú tu okolnosti preukazujúce, že v konkrétnom prípade nestačí zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 OZ a to najmä z hľadiska intenzity trvania, rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých na postavení žalobcu v rodine, spoločnosti, resp. okolnosti, ktoré majú nepriaznivé následky na zdraví žalobcu. O zníženie dôstojnosti fyzickej osoby, či jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere ide vtedy, pokiaľ ujmu vzniknutú v osobnostnej sfére fyzická osoba, vzhľadom k povahe, intenzite, trvaniu, rozsahu a šírke okruhu pôsobenia nepriaznivého následku, pociťuje a prežíva ako závažnú. Základnými predpokladmi pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ust. § 13 ods. 2 a 3 OZ je teda protiprávny zásah do osobnostných práv fyzickej osoby, zníženie dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby v značnej miere a príčinná súvislosť medzi protiprávnym zásahom do osobnostnej sféry a znížením najmä dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti. K súbehu nárokov podľa § 13 ods. 2 a § 444 OZ Najvyšší súd Slovenskej republiky z 28.5.2014 sp. zn. 7 Cdo 65/2013 - publikovanom v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod R 1/2015 uviedol, že ten istý skutkový dej môže v niektorom prípade zakladať tak nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach; tieto nároky treba dôsledne rozlišovať a v ich posudzovaní mať na zreteli nielen odlišnosť vzťahov z ktorých sú vyvodzované, ale tiež právnej úpravy, ktorá sa na ne vzťahuje. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov nemožno vyvodiť, že by v rámci odškodňovania bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia mal zohľadniť aj zásah do dôstojnosti, súkromia alebo rodinného života poškodeného. Ďalej Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnom rozhodnutí uviedol, že hoci možno považovať predmetné nároky za „úplne samostatné“, nemožno dospieť k záveru, že „v rámci odškodnenia vo forme bolestného sa zohľadňujú všetky zdravotné špecifiká poškodenia zdravia poškodeného, v rámci posudzovania výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa posudzuje celý široký komplex následkov poškodenia zdravia, pričom takto široko vymedzený rámec špeciálnej právnej úpravy právnej ochrany nepochybne v sebe zahŕňa i ochranu dôstojnosti osoby dotknutej neoprávneným zásahom i práva na súkromný a rodinný život“. V súvislosti s rozsudkom Vrchního súdu v Olomouci sp. zn. 1 Co 2/2010 z 5.5.2010 Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenal (na rozsudok ktorý sa odvoláva žalovaný), že úprava náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia v zákone č. 437/2004 Z.z. je iná než vo Vyhláške Ministerstva zdravotníctva Českej republiky č. 440/2001 Sb., o odškodnení bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, podľa ktorej sa bolesť považuje každé telesné a „duševné strádanie“ spôsobené škodou na zdraví. Vychádzajúc z takéhoto predpokladu odlišnej právnej úpravy, teda nemožno postupovať ani v zmysle pravidla non bis in indem, teda podľa princípu tzv. proporcionality.

36. Súd má na základe vyššie uvedeného za to, že žalobkyňa má za splnenia zákonných predpokladov právo na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko jej nárok vo vzťahu k priznanie náhrade škody na zdraví nemožno posúdiť ako duplicitný. Prvým predpokladom na priznanie nemajetkovej ujmy je protiprávny zásah do osobnostných práv fyzickej osoby, pričom pred uplatnením nároku o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je potrebné uplatniť žalobou právo na poskytnutie morálnej satisfakcie. Občianskoprávna ochrana osobnosti (na rozdiel od administratívnoprávnej a trestnoprávnej ochrany) je založená na objektívnom zodpovednostnom princípe a preto sa na vznik zodpovednosti nevyžaduje subjektívny predpoklad v podobe zavinenia toho, kto neoprávnený zásah do osobnostného

práva vykonal. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že nie je podstatné či estetický výkon ktorým bola žalobkyňa poškodená bol vykonaný správne alebo nesprávne, ale len to či takýto výkon spôsobil žalobkyni ujmu. Nakoľko aj žalovaný uznal zodpovednosť za ujmy spôsobenú žalobkyni, možno vykonaný zákrok aj bez ďalšieho považovať za protiprávny a spôsobilý privodiť jej ujmu na osobnostných právach, pričom je dôležité zohľadniť aj skutočnosť, že žalobkyňa nedala na vykonanie zákroku písomný informovaný súhlas, na základe skutočnosti ktorej je nesporné, že žalovaný zanedbal povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona - poučenie a písomný informovaný súhlas pacienta podľa § 6 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení.

37. Ďalším predpokladom na vznik práva na náhradu imateriálnej ujmy v peniazoch je zníženie dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby v značnej miere. Na základe dokazovania vykonaného v tomto konaní má súd za preukázané, že neoprávneným zásahom došlo k zásahu do dôstojnosti, súkromia a rodinného života poškodenej žalobkyne, čo vyplýva z vyššie uvedených svedeckých výpovedí, ako aj z odborného posudku psychologičky PhDr. Y. T.: „Neodborne vykonaný chirurgický zákrok nesporne spôsobil pocit závažného estetického, psychického a spoločenského handicapu, ktorý dlhodobo pretrvával a nielen v jej osobnom živote, ale najmä v profesionálnom limitoval jej uplatnenie.“ Rovnako MUDr. G. S. - plastický chirurg, ako svedok uviedol, že sa z jeho pohľadu jedná o doživotné postihnutie tváre žalobkyne, ktoré vyzerá neesteticky.

38. Súd má za to, že v danom prípade bol splnený aj tretí predpoklad na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorým je príčinná súvislosť medzi protiprávnym zásahom do osobnostnej sféry a znížením najmä dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti. Z výpovedí svedkov vyplýva (napr. brat žalobkyne, pán X. U.), že odo dňa zákroku sa žalobkyňa zmenila aj osobnostne, vyhýbala sa spoločnosti, nemá rada stretnutia s cudzími ľuďmi. Povahovo sa zmenila z otvorenej a usmievavej ženy na hĺbavú, premýšľajúcu až úzkostnú zo svojho zdravotného stavu; neustále vyhľadáva lekársku pomoc. Rovnako PhDr. Y. T., vo svojom odbornom vyjadrení zo dňa 7.10.2016 uviedla, že postraumatická udalosť sa viazala k nevydarenému estetickému výkonu z 10.12.2008, ktorá evokovala masívnu depresívnu symptomatológiu ako reakciu na tento závažný stres. Súd má preto za to, že v predmetnej veci je nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch oprávnený.

39. Platná právna úprava neustanovuje rozsah (výšku) peňažného zadosťučinenia. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy určuje súd, pričom výška peňažného zadosťučinenia musí byť primeraná, avšak je predmetom voľnej úvahy súdu. Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy musí súd vychádzať z dvoch kritérií a to závažnosti vzniknutej ujmy, pričom sa predpokladá, že čím je závažnejšia táto ujmy, čo do svojho rozsahu trvania dôsledkov a podobne, tým vyššia bude aj náhrada v peniazoch a z okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby. Na deviatej strane znaleckého posudku znalec uviedol, že u žalobkyne zostal „trvalý kozmetický následok vo forme jazvy na čele v strede, tiahnucej sa od koreňa nosa až po líniu vlasov v dĺžke asi 8 cm a šírke v hornom póle asi 1,5 cm, v dolnom póle asi 2 cm“, a ako už bolo uvedené vyššie, aj plastický chirurg MUDr. L. S. potvrdil, že následky zákroku sú trvalé, skutočnosť ktorá dostatočne vyjadruje závažnosť ujmy spôsobenej žalobkyni, za ujmu ktorú nesie žalovaný objektívnu zodpovednosť. Žalobkyňa vzhľadom na viditeľné miesto poškodenia (čelo) už nikdy nebude ako predtým, z čoho pramenia aj jej nezanedbateľné psychické ťažkosti („subjektívne pociťuje a prežíva ako závažnú“), ktoré sa prejavujú v práci, spoločenskom a súkromnom živote. Takýto zásah do osobnosti žalobkyne nemožno v žiadnom prípade „pokryť “ priznaným nárokom na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Zároveň má súd za to, že požadovaná výška imateriálnej ujmy v peniazoch nie je primeraná, nakoľko aj keď sa jedná o neesteticky vyzerajúcu jazvu, a následky potrvajú po celý život, zo znaleckého posudku vyplýva, že v danom prípade sa nejedná o zohyzdenie, pretože sa nezmenili výrazové črty tváre, jazva nepôsobí odpudzujúco, nevzbudzuje ani odpor, ani ľútosť náhodne okoloidúcich. Súd ma tiež za preukázané, že hoci zákrok žalobkyňu obmedzoval v práci (pracovná neschopnosť a ďalšia rekonvalescencia, ako aj psychické problémy z toho prameniace), žalobkyňa napriek všetkému pracuje ako šéfredaktorka iného týždenníka a zúčastňuje sa na spoločenskom živote a nie je obmedzovaná vo výkone svojej práce žurnalistky natoľko aby jej súd priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v požadovanej výške. Z odborného vyjadrenia PhDr. Y. T. má súd tiež za preukázané, že psychická trauma postupne odoznieva (v r. 2010 - 10 návštev, v r. 2011 - 2 návštevy, v r. 2013 - 4 návštevy a v r. 2014 - 5 návštev) a teda je nádej na elimináciu psychickej traumy natoľko, že jediným, hoci nezanedbateľným a závažným následkom zákroku zostane jazva na čele žalobkyne.

40. V zmysle uvedeného, potom ako sa súd primárne vyporiadal s možnosťou priznať žalobkyni nemajetkovú ujmu v peniazoch a závažnosťou / intenzitou následkov spôsobených na osobnosti žalobkyne, ktoré majú priamy vzťah k nevydarenému estetickému výkonu v zdravotníckom zariadení žalovaného, dospel súd k záveru, že výška primeraného zadosťučinenia predstavuje sumu 50.000,- eur.

41. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, nakoľko úspech strán v spore o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch bol rovnaký a preto žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.
Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.
Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.